

[Finansministeren.]

men også lønninger til arbejdskraft på time- og ugeløn. Af den resterende del af stigningen skyldes ca. 100 mill. kr. den generelle lønstigning, og et beløb af omtrent samme størrelse fremkommer ved en forøgelse af personalet. Udvidelser er navnlig sket inden for undervisningsvæsenet, den grønlandske administration og politivæsenet.“

Jeg går ud fra, at man så simpelt hen regner med, at hver af de nyansatte koster en snes tusind kroner, og det giver 5.000 personer. Jeg vil gerne føje nogle kommentarer hertil. Nedsættelsen af arbejdstiden i 1961 fra 48 til 45 timer ugentlig har for visse statsvirksomheder nødvendiggjort personaleforøgelse, som er sket gradvis og delvis i tiden forud for den 1. april 1963, men merudgiften kunne kun i begrænset omfang tages i betragtning ved udarbejdelsen af sidste års finanslovsforslag. Dernæst: forsvarets stampersonel er i finansåret 1962-63 forøget med godt 1.500 mand, som man på det ordinære finanslovsforslag for 1963-64 har medtaget løn til. Det kan tillige nævnes, at driften af veterinærkontrollen ved de autoriserede eksportslagterier er overtaget af staten, således at lønudgifterne til det bestående personale på 360 mand nu afholdes af det offentlige. Disse forhold er altså ikke udtryk for, at man i det kommende år vil trække yderligere personale til staten, men udtryk for, at udgifterne først nu har kunnet medtages i finanslovsforslaget.

For undervisningsvæsenet og den grønlandske administration, hvor udvidelserne procentvis er ret betydelige, er der grund til at gøre opmærksom på, at nyt personale i vid udstrækning kan ansættes, uden at det private arbejdsmarked af den grund mærker større knaphed. Det drejer sig nemlig dels om nyuddannede lærerkræfter, dels om personale udvalgt blandt grønlændere. Selvfølgelig kan der derudover blive tale om, hvad jeg vil kalde reelle nyansættelser, der også kan indvirke på arbejdsmarkedet. Der er godkendt en midlertidig forøgelse af posttjenesten, der bliver indsat en ny statsbanefærge, og banernes tekniske tjeneste bliver udbygget. Det er klart, at alt dette medfører et vist arbejdskraftbehov, men jeg synes, at når man nu opererer glat væk med et tal

som 5.000 bare på grundlag af en gennemsnitsberegning, er det rimeligt at kommentere det lidt nærmere, som jeg her har gjort det.

Der har været talt meget om besparelser. Det er en diskussion, vi har haft nogle gange, og jeg ser ingen grund til ved denne lejlighed at gå meget stærkt ind derpå. Jeg kan kun gentage, hvad jeg har sagt før, at vi både ved udarbejdelsen af finanslovsforslaget og ved gennemgangen af ændringsforslagene i finansministeriet har søgt at holde igen mest muligt, og jeg tror stadig væk mine kolleger vil være i stand til at bekræfte denne tilbageholdende linje. Det er klart, at vi også fortsat over for nye bevillingsansøgninger vil følge samme tilbageholdende praksis og begrænse de bevillinger, der kan blive tale om, til det absolut nødvendige.

Der har under debatten været henvist til en kronik, som overtoldinspektør Damsgaard Hansen har skrevet i Berlingske Tidende — jeg tror, det var i går. Når den nu har spillet en så stor rolle i debatten, må jeg måske have lov til at sige, at den efter mit skøn er lidt for løs i sammenføjnngen til at berettige til en så håndfast udnyttelse af den som sket her. Men jeg vil ikke afvise, at der ligger problemer af denne art, og at det er ting, vi må se på. Vi har jo allerede flere organer til at tage sig af disse problemer. Det er svært at sige, hvor meget der er kommet ud af dette arbejde, noget er det vel. Spørgsmålet er, om vi på en eller anden måde skal bruge de eksisterende organisationer — forvaltningsnævnet, administrationsudvalget og hvad de nu hedder — eller vi skal til på en ny måde at tage det op.

De råd, der i denne forbindelse er givet, og de råd, der i det hele taget er givet med hensyn til besparelser, vil vi naturligvis være opmærksom på. Jeg vil gerne her sige, at jeg er ikke indstillet på, at det er ting, der bare skal knipses til side, men jeg må så føje til, at det i mange tilfælde jo er noget lettere at stå og sige, at der må kunne spares, og måske også pege på et eller andet generelt område, end det er i praksis dels at finde mulighederne, dels at realisere dem.

Når det er sagt, må jeg føje til, at det forekommer mig at være et noget egenartet